

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TARSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Égész évre 8 korona — Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
Egyes szám ára 16 fillér.
Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Felelős-szerkesztő és kiadótulajdonos:
GLATTSTEIN ADOLF.
Főmunkatárs:
KARDOS ISTVÁN és IFJ. SZÁDER GYULA.
Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,
reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.
Nyilttéri közlemények soronként 50 fillér.
Hirdetések egyezség szerint.

Husvét.

Jézus feltámadásának szent ünnepe a szeretet ünnepe. Az Istenember csodás lény a legnagyobb próbáját állotta ki isteni voltának, a mikor a megjövendő napon és időben elhagyta sziklásírját s mindennek ámulatára újra életre kelt. E krisztusi esemény ünneplésére szenteljük a husvétot s csodás áhitattal gondolunk még századok múltán is arra, ki az emberek között a leghagyobb volt s érdemessé tette magát az Isten fia nevezetére.

Husvétit eszmék, gondolatoktól eltevé a múltba, a csodás régenmúltba vezet vissza lelkem: látom a fanatikus tömeget, mely érvakultságában, tudatlanságában pár nap előtt még dühösen tombolva kiáltotta Pilátus felé: feszítsd meg! s ma az isteni lény lélekrendítő hatása alatt babonás félelemmel, sutlogva, rettegve, veszi hírdől s adja tovább aggodalmak között: feltámadott!

Igen: Feltámadott! Az eszme, melyet a barbár tömeg, a fanatikus előjárók, a hatalmukat féltő országnagyok egy szök sirba, egy sziklaoduba bezárni akartak, kitört, testet öltött. A szegény, az elhagyatott, a reményt vesztett babonás áhitattal gondol az Istenemberre, ki tanainak igazságát halálával megpecsételte s feltámadásával örök életűvé tette e földön. Ujjong a tömeg, a nagypén-

teki szomorú hangulat oszlóban, a remény új életre kél.

Az eszmét eltiporni, megsemmisíteni, sirba tenni nem embernek adatott. A zsarnoki önkény, erőszak a sötétség páriái segítségével ideig-óráig elnyomhatják, érvényesülését megakadályozhatják, sőt sirba is tehetik, de Nagypéntek után Husvét jön, a halál után a feltámadás, az igaz erőre kap s a sötétség fejedelmei erejüket veszítve pusztulnak, csak átkos működésük fájó sebeit hagyják hátra a diadalháromban uszó emberiségnek.

Husvét van!

Subidron.

Az oldott kéve.

Jönnek a megdöbbentő jelentések: keves a katonának való alkalmas legény. A Kinizsy Pálok helyett csenevész, satnya fiatalok vonul fel a söröző bizottság elé. Viaszaemlékezések is fájó és bánító érzés, hogy évről-évre konstatáljuk e bajt, mely nem hogy szűnne, de évről-évre növeli a statisztikai számát.

Keseregünk azonban egészen céltalan. Még csak nem is érünk el vele semmit: a mely a jelenségen javítana. Inkább keresnünk kell az okot a mely a bajt hozta és keresni kell az okozatot, a mely a bajt megszünteti.

Az okot nem nehéz megtalálni. A hol azelőtt egy-egy csapszék mérte az alkoholt, ma a legkisebb falu is rangoskodik a korcsmákban. Az előtt nem hulltak az emberek olyan sűrű rajokban, ma az angolkor, tüdővész, ekrofólozis ijesztő számokban növeli a beteg számát. A pálinka és a belegség között is nyilvánvaló a kapcsolat. De még nyilvánvalóbb, ha rá gondoltunk a nép láplálkozására lakásügyére, higiénijára, a melyről ne beszéljünk madárnyelven, ne szégyeljük bevallani: borzalmas éppen a Kánaán földjén.

A nép nem láplálkozik eléggé jól, mert nem telik, nagy a drágaság. Ez az országos nézet is vélemény. És ne hogy azt higylük, hogy a drágaság lokális tünet. Internationális jelenség. Nemcsak itt nálunk, avagy bővebb körzetben beszélve: Magyarországon van drágaság, hanem az egész világon. A helyi tüneteket nem lehet kizárólag irányadónak tekinteni. Azok a minduntalan hallott ugynevezett alapfelvelek a drágaság főhősei, hogy a tennelő nem tud lépést tartani a fogyasztással, továbbá, hogy az ipar és kereskedelem fejlődése következtében kevesebb munkacserő áll a mezőgazdasági termelés rendelkezésére, amiből az következik, hogy a fogyasztás igénye emelkedik, hasonlóképpen a nemzetközi forgalom akadályai, a védvámok, zárt vámterületek, a militarizmussal és az államfenntartásával járó emelkedő közterhet,

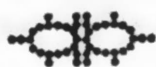
◉ ◉ TÁRCZA. ◉ ◉

Husvét.

Irtó: Szaboleska Mihály.

Oh szent igazság, husvét ünnepe,
Kitől a bűnös had megrettene;
Ki a farizeusokat megaláztad,
S a hűszke helytartót reszketni láttad;
Ki eltoltad a követ, mit, fölébed
Oda hengerítettek a pribétek,
S kibontva tiszta, széy mennyei szárnyad,
Mit hagytad a neked szánt siri ágyat:
— Áhitozunk utánad

Husvét, feltámadásnak ünnepe,
Halálra szántak új, szebb élete;
Ki nem hagytad a porban megalázva,
Őt, aki hitt a maga igazába.
S eszményeihez hű maradt halálig,
A rá mért kínos kereszt nyomoráig.
— Husvét, te szent, örömvált bubánat
Ki fölmagasztalod a Golgotákat:
— Áhitozunk utánad!

Pál évi fehérruhája.

Irtó: Vetési Sándor.

Nagy szomorúság volt Pál Antaléknál. A gazduram aratást vállalt Csont-Grgelyéknél, de éppen lötkakadás idején hideglelésbe esett, amit se az ecetes kengetés, se a Vak Rózsi ráolvasása nem tudott meggyógyítani. Pál Antal akaratos fej volt, őt ugyan nem izgatta a munkásbiztosítás. Kun hajusza felett mindig a hitetlenség nosolygott, ami kétszeresen látszott akkor, ha urral beszélt.

Mikor aztán nem tudott munkába állani és nem jött a munkásbiztosító pénze, hár gondolt arra, hogy most elkelve a segítség, magát mégse okolta. Ilyen a dacos ember.

— Hátha úgy se kapnék, ha be volnék biztosítva! Huncut a világ! Hanem te asszony, ennek a szegény Évi leánynak könyes, édes kék szemét nem bírom kiállani. Bánt engem nagyon az a fehér ruhácska.

Az a fehér ruhácska, amit az özvegy kántorné megvarrt volna 50 krajcárért, Józsi kimért volna 2 pengőért. A hozzávalót se adta volna drágán.

— De ez a kutya betegség levert, nem bírok kaszát fogni. Kölcsönbe meg nem kapok, mert hisz' én sem adtam soha senkinek.

— A vizsga pedig egyre közeledik. A lelkem kis aprósága megkuncorál azért a fehér ruháért, mert a plébános ur azt mondta nekik:

— Gyerekek! Fehérbe jöjjetek!

— Fehérbe! Könnyű azt mondani, de ennek a csöppségnek tarka sincs. A könyöke is ki van ebből a pergámból. A cipellője se valami akurátus, nem állhat ki vele a plébános ur elejbe. Csak megszólítnak. Mirok Veron tudom helevigyogogna a gyerek szemébe. Tudom, ezt lelkelné mindenkinek:

— No iszen, szép vizsga. A'itrongyosok előretolnak, akik meg medgyesi batisztban vannak és széles, drága pántlikákban ékeskednek, azokat nem vizsgálza a tanító. Még az utolsó is kiöltözteti ilyenkor a gyereket, ha kell inkább a szájától vonja meg a falatot. De Pál Antalnak elsőbb a butykos. A kölykeire nem telik.

— Igaz, igaz, — mondják rá többen, — főleg azok, akiknek aprósáruk szörnyen butácskák, de akikért nagyon erőlködnek, hogy csak kiszólítsanak a kis cifrákat.

És Pál Évi, aki hajnali harangszókor már morzsolja a történelmet, aki megtudja mondani, mikor volt a linzi béke, mikor uralkodott a kalapos király, miért hívták

mind-mind ható tényezők, de csak másod-sorban lokálisak a felsorolásuk éppen úgy, mind felismerésük csak arra szolgál, hogy ezen belül a lokális jelenségek elhelyezkedése hatása, megfigyelhető legyen.

A drágaság leküzdésével csak az lehet a cél, hogy ezek a tényezők mérsékeltesse- nek, kikapcsoltsanak, vagy legalább alkal- mazkodjanak az okok elhárítása eredménye- ként.

A drágaság elviselhetővé tétele, a meg- élhetés kedvezőbbé való tétele végső ered- ményében nem az államra, hanem a társas- dalomra vár. Az életvezési ipar rendszeres szabályozása, ennek fejlesztése, életmódszer, vagy üzemek létesítése, a kartellok büntetése, a fogyasztási adók és vámok mérséklése csak másod-sorban képez állam feladatát, társadalmi egyesülés, együttes és céltudatos működés az, mely által a célok elérhetők.

A fogyasztások is a termelésnek a maga körében gyakorlatilag ki kell választani tudni azt, hogy mit és miben és hogy takarékos- kodják, mert hiszen ha a drágaság elhárítá- sának nem is, az archimedesi csavarhoz ha- sonló áremelkedések és pénzbeli ellenszol- gáltatásnak ez az első és legbiztosabb ellen- szere.

Oktatók kellene, akik megértetik a nép- pel, hogy okatlan költsékezést ne legyen fej- lődése rovására. Inkább a konyhájában le- gyen pazarló, mint a korcsniákban dözölő. Közledjék az orvoshoz és hagyja faképnél a kuruzslokat. A kultúra fátyolját kell fel- lobbenteni, hogy az értelem bevilágítsa a sötét, pusztító helyeket s a nép meglássa, hol tör reá az orosz lehelkedő hatal.

Ha csak panaszkodunk: nem lesz ered- mény. Minden tavasz megismétli Tompa Mihály sorait:

Pusztulunk, veszünk . . .

Mint oldott kéve, szét hull nemzetünk.

Az osztrák bortörvény szigorítása.

A borhamisítás szempontjából minden bortörvénynek legfontosabb rendelkezései

azok, amelyek a must és a bor cukrozása és a törkölyborra, mert köztudomású dolog, hogy a legtöbb visszaélésre és hamisításra a cukrozás és a törkölyborkészítés nyújt mó- dot és alkalmat, ha az megfelelő korlátokhoz és ellenőrzési rendszabályokhoz kötve nincs.

E tekintetben eddig nagy eltérés volt a magyar bortörvény szigorú rendelkezései közt s az Ausztriában érvényben volt sokkal eny- lőbb idevonatkozó szabályok közt. Ez egy- részt megnehezítette borkereskedőink ver- senyképességét az osztrák borkereskedőkkel szemben, másrészt pedig tág teret engedett. Ausztriában a borhamisításnak, minél fogva mi is ki voltunk téve annak, hogy Ausztria- ból hamisított bort hoznak be Magyaror- szágra. Ezt az utolsó években a dalmát bor behozatalánál sajnos tapasztaltuk is.

Ennek folytán bortermelőink és borker- eskedőink ismétlenül kifjezést adtak annak a közös óhajtatásnak, hogy a magyar kormány hasson oda, hogy az osztrák bortörvény rendelkezései szigorittassanak és a mi bor- törvényünkkel összhangzása hozassanak.

E célból Ghillány Imre báró földmive- velésügyi miniszter még a múlt évben tár- gyalást kezdett az osztrák kormánnyal, mely arra az örvendéles eredményre vezetett, hogy a must és a bor cukrozására s a törköly- bor készítésre nézve rendeleti úton Ausztria- ban is olyan korlátozásokat, szigorításokat és ellenőrzési rendszabályokat léptettek élet- be, amelyek, ha teljesen nem is egyeznek meg a magyar bortörvénynek némely tekin- tetben még mindig szigorubb rendelkezéseivel, ezeket azonban nagyon megközelítik s a borhamisítást Ausztriában is lényegesen megnehezítik.

Az eddigi állapothoz képest az Ausztri- ában most életbe léptetett lényegesebb vál- tozások a következők:

A must és bor cukrozását, amire eddig az osztrák közigazgatási hatóságok minden korlátozás nélkül bárkinek, bármikor és bár- mennyi cukor felhasználására adhattak en- gedélyt, jövőre csak a cukrozási kérvények szigorú elbírálása után és csak oly célból

engedik meg, hogy a must cukortartalmát amely a szőlő érésére kedvezőtlen időjárás miatt a rendesnél kevesebb lett, vagy az ilyen mustból készült alacsony szesz tartal- mát a rendes fokra emeljék, vagy pedig azért, hogy a hibás vagy beteg bort átér- jesszék.

A cukortartalom cukrozással legfeljebb csak annyira emelhető, amennyi az adott körülmények között (tudniillik a termelés he- lyén, az ott alkalmazott szőlőfajta mustjáb- ban) rendes években szokott lenni.

Az egy hektoliterhez adható cukor mennyi- sége jövőre a cukrozási engedélyben fog megállapított és hektoliterenként négy (4) kilónál több nem lehet.

Olyan mustot, melynek eredeti cukor- tartalma szüretkor 12 foknál nagyobb volt, cukrozni tilos.

A cukrozás végrehajtásának helye és ideje a pincefelügyelőnek előzetesen bejelen- tendő. Kész bor cukrozása csak pincefelü- gyelő jelenlétében hajtható végre.

Az osztrák bortörvény szerint rossz szüret esetén nemcsak egyes feleknek, ha- nem a községi előljáróság vagy szaktestüle- tek kérésére egész községek határára vagy nagyobb területekre kiterjedő általános cuk- rozási engedély is adható. Mindazonáltal az illetékes hatóságok oly utasítást kaptak, hogy ilyen általános cukrozási engedélyt csak egy- szen kivételesen s az ezt indokoló előfelte- telek beható elbírálása alapján adjanak.

A cukrozási kérvények véleményezés végett előzetesen mindig közlendők a pince- felügyelőkkel.

Törkölybor készítését ezentúl csakis a bortermelőknél, csakis saját termésű szőlő- jük törkölyéből és csak a háziszükséglét céljaira engedik meg s a készíthető törköly- bor mennyisége a házi fogyasztásnál figye- lembe vehető egyének számához viszonyítva fejéknél két (2) liternél nem lehet több.

Az idevonatkozó új rendszabályok folyó évi március hó 24-én léptek életbe.

Ezt az eredményt bortermelőink és borker- eskedőink kétségkívül örömmel fogják fo- gadni, mert az osztrák bortörvény végrehaj-

László Dobzának, aki egy szuszra elmoudja a királyok évszámát, tudja a Toritani csöveget, szavalja Mátyás anyját, a Megfagyott gyer- meket, mint a vízfolyás mondja Jézus meny- bemenetelet, annak otthon kell maradnia, mert nincs hófűtő ruhája

Pál évi pedig erről álmodik. A vizsga sikere-e, dicsősége, vagy a fehér ruha, de valami izgatja. Az apró gyerek fel-felelő éjszakai láz-álmából és akkor is recitálja a szentek egységét.

Majd az édesapjával van haja, ugy-e megveheti édesanyám a ruhát. Mar-már ott van, hogy az öreg kántornét szakálja min- demnap.

— Ténsasszony! Csinálja meg már a ruhámat, mert elvisszók. Édesanyjával meg azt intézi el, hogy az ujjak hügyosak legyenek, a szoknyán két fodor a kötőn meg három keskeny diszelegjen.

A sok tervezgetésbe pedig belezavarod- nak a szülők. Elhítetik a gyermekkel, hogy a ruhát már meg is vették. Az öreg kántorné haza hozza biztosan. A szegény gyerek hi- szti a mesét, el-elzaladgál az ígérgető sza- bónéhoz, aki éri a trükköt és csak vigasz- talja a csacsót.

Eljön aztán a vizsga napja: ruha nélkül. A szegény gyerek már mosakszik, készülődik. Egyre uzoválja az anyját: hogy fésülje meg. Édes kis lányom! nincsen ruhád, itthon maradsz.

Erre a jelenetre nem mer bent maradni az erős férfi, rabizza a gyöngye asszonyra, aki akkor is egy életre vágyot hord a szive alatt. Viselje el az asszony, őt ne lássa sinni a gyerek . . .

Az idén azonban más a kép. Azt a há- rom pengőt kikeresték becsülettel. Egy pár vasárnap volt rosszabb, ebéd miatt, de a ruha, az szép. Legalább az ő szemüknek az, Grófnők nem vigyaznak úgy egy ezerpengős toalettre, mint erre a kis rongyra a Pál-csa- lád. Ott van leterítve lepedővel a tornyos fehér ágyon, nehogy a legyek belepjék. A kis Évi haját is kisültik és a cénarongyban ez a ványadiság is mutat valamit. Az apa már parszor megcsókolja. Végre ő is kirántja az ünneplő dukuját. A borbély is kikente, aztán, hogy az asszony is kicirálkodott, mennek a vizsgára.

Valami gögös, büszke érzéssel lépnek az iskolába. Éppen a Mirók Vera arcába ta-

pad a tekintetük s mintha mondaná az ember.

— Ez ám a gyerek! Meg kell nézni Pál Évit fehér ruhában. Hat amikor felel: Az enyém. Az én leányom. Finom a tudománya.

A jutalomkönyvre már a könyve is hull. Fehér kendőbe csavarva viszik haza és oda teszik a biblia mellé, a gerendára . . .

Az utolsó szó.

Közi: Niedermann Sándor.

(Folyt. és vége.)

A sarokban ülő szomszédasszony nem szól, csak fejével tagadólag intett, s aztán tovább köt, hogy a kötődő ugyancsak patog.

Végre jött a szomorú levél, mely egy szítettépeit szívnek kétségbe esett sorai voltak. Az ifjú még mindig nem jött, pedig az anya napjai megvoltak számítva; s élete igen vé-kony szálon függött, de e szálnak nem sza- bad addig elszakadni, míg szerető fiát nem látja.

S ő eljött — a sötét éjben messzire el- hallatszik a tompa lépése — ő jön, ajtót nyit, tekintete ide, oda tévelyeg a homályos szo-

útnak szigorításra irányuló kívánságai, épen a legfontosabb kérdésekben, jórészt teljesedésbe mentek s az ennek folytán Ausztriában előállott új helyzet megszünteti, vagy legalább is lényegesen csökkenteni fogja azt a tisztességtelen versenyt, melyet eddig borainknak a hamisított osztrák bor csinált.

Apró riportok.

Szécsény, április 9.

Hogyan is kezdjem? Miről irjak? Valami nagyon-nagyon szépet, valami rendkívül kellemeset szeretnék most mondani. Olyasvalamit, hogy mosolygás telepedjen az arcokra és ne szaladjon el onnan egy óra, két óra, egy nap, de még két nap múlva sem.

Régen nem volt toll a kezemben. Kintlőtte belőle az élet, a munka, a kenyér. És most megint . . . megint irrok. — Irhatok. Szabad újra gyönyörködnöm abban, hogy hogyan folyik ki a tinta a kis tollból. Megint hallhatom azt a zajt, amit úgy hívnak: a toll serceg. Nem! a toll beszél, susog, sír, nevet, sikoltozik. Ki mit ír, aszerint.

Az enyém most boldogságában ujjong, víháncol. Sose láttam ilyen jókedvűnek.

Ötlet ötletet kerget és . . . mit irjak? Mit mondjak most? Kezembe vettem újra a tollat; itt vagyok megint. — Megjöttem. Nem vagyok többé „Bolygó”; itt maradok. —

De hát — miről irjak? Miről?

A tavaszról. A tavaszt nagyon szeretem, milyen szépek is a festő bimbók, milyen gyönyörűek a zöldelő fák!

Kinézek az ablakon. Az emberek felül-ülben, télikabátban járnak-kelnek, mindenki rosszkedvű, mindenki álmos, esik az eső, sár van, hideg van, fűteni kell, a szén drága.

Valamikor régen — van talán kétszáz éve is — egy mulatságon föllépett egy zongorázó hölgy. Nem messze tőle állottam. Ránéztem. Ideálisan csunya volt — ugye ne részletezzem? Zongorázott. Valami szomorú magyar nótát. Behúnytam a szememet erősen, a kezemet is rátettem, hogy véletlenül se láthassak. És hallgattam a dalt. Soha - soha

bában. A sarokban horkol az öreg szomszéd-asszony — az ágyon mozog valaki.

„Te vagy az, egyetlen Vilmos fiam, te vagy?” A hang gyöngye, de ő a szerető hangot felismeri! Térdre borul a beteg ágya előtt. A beteg egy erős mozdulattal felemelkedik, kezét az ifjú fejére téve, s sokáig szemébe tekint. Így még nem nézett senki szemébe.

E tekintet az isteni megbocsátás tekintete volt. Az anya lélekzet után kap, s alig hallható hangon szól: „Vilmos! mégis elvesztetted lelkednek nyugalmaát? „Igen anyám”, mondá könnyezve az ifjú, „de e nehéz pillanatban, megígérem, hogy lelki nyugalmaát megfogom keresni.”

A haldokló oda nyújtá fiának-jobbját, s megegyeszer szeretettel tekintet reá. „Keress — s mentsd meg lelkedet — — —” Ezek voltak a szerető anya utolsó szavai.

Vilmos még sokáig ott térdelt a szerető anya holt teste mellett.

Nemsokára eltávozott, hogy lelki nyugalmaát felkeresse, fel is találta, mégis mentette — örökre.

azt a gyönyörűséget semmi megszerezni nekem nem fogja, amit akkor az a nóta szerzett Könyves lett a szemem, a behúnyt szemem, amely ekkor mindent szépnek látott, — a legszebbnek a csunya zongorázó nőt.

Tavasz van. Behúnyom a szememet és rászoritom mindakét kezemet.

Lantos.

● ● H I R E K ● ●

Kinevezés. Prónay Mihály Nógrádvármegye főispánja ifj. dr. Szent-Iványi Farkast Nógrádvármegye tb. szolgabírájává nevezte ki.

Alakuló sportegylet városunkban. — Mint értesülünk, városunk fiatalága a sport minden ágával foglalkozó egyeletalapítás tervével foglalkozik. Az új egylet, melyre bizony nagy szükség van, vasárnap tartja a városháza nagytermében első összejövetelét.

Verekedés. Kedden délután hét madácsi-i tót juhász hajtotta juhait a ludányi országúton. Közben összeszólalkoztak Mester János, ludányi csósszal, akit kövekkel megdobáltak. A csósz hazament, elpanaszolta sérelmét fiainak, akik föllármázva a falu népet botokkal fölfegyverkezve utána eredtek a juhászoknak. Verekedésre került a sor, a melyből a ludányiak kerültek ki győztesen. A tót juhászok közül ötten halálos sebeket szenvedtek; Hanuszka János — mint értesülünk — bele is halt a sérülésekbe. Mind egyiknek a koponyáját törték be a hosszú álló ludányiak. A vizsgálat a mulyadi csendőrség késlekedése folytán, mai napig sem indult meg.

Tűzvész a losonci gépgyárban. A Losonci Mezőgazdasági Gépgyár r. t. gyártelepén kedden a késő esti órákban hatalmas tűzvész pusztított, amely a virágzó gyártelepet úgyszólván teljesen elhamvasztotta. A tűz állítólag rövidzárlat következtében ütött ki. Ugy értesülünk, hogy a tűzkár teljesen megtérül, mert a gyártelep teljes értéke erejéig elsőrangú társulatoknál volt biztosítva.

Ide neknek tilos kijegyzéseket csinálni az áll. anyakönyvekből. A belügyminister körrendeletet adott ki, melynek értelmében anyakönyvekből kijegyzéseket az érdekelteken kívül magáncélra kiszolgáltatni tilos. Az állami anyakönyvekből csak hivatalos célra adhat ki az anyakönyvvezető kivonatokat és kijegyzéseket.

Közhivatali díjnokok pótdómentesége. Eddig több helyen úgy volt — gyakorlatban, hogy a közhivataloknál alkalmazott díjnokok községi pótdótot tartoztak fizetni napidíjaik után. Most ezt megszüntette a belügyminiszter, rendeletileg kimondván, hogy a díjnokok a köztisztviselők példájára a községi pótdóttól mentesek legyenek.

● ● CSARNOK ● ●

A betű.

Irtá: Taba Károly.

Ó élő hangok képe: holt betű,
Napfényes utad csodaereje.
Lágy muzsika és harci riadó.
A vak léleknek életet-adó;
Ó betűk teste, könyvek husa — szó:
A szívbe — agyba fényt harmatozó,
Ó tudás kulcsa, ó, örök erő.

Sötét rémeket béklyóba vevő:
Tűzben hamvad a hizott szégyen!
A gondolkodás ekéje mélyen
Forgatja, szántja a lelkek ugarát
S ami áldást, a dus termés ma ád:
A szívünk buzdul, villan az eszünk
Az új munkára új erőt nyerünk.

S a tudás földjén bőséggel arat
A diadalmas nyugzött akaral,
Hogy az igazság valóra válljon:
Fény győz az árnyon!

Szerkesztői üzenet.

Olvasóinknak és munkatársainknak kellemes ünnepeket kívánunk!

Kodex. A nők is párbajképesek és párbajozhatnak is a maguk módja szerint.

Z. U. Dehát miért ír Ön minden leveleiben a „Kelt” helyet „Datum”-ot Szécsényben? Hisz talán tudnak itt az emberek magyarul is vagy mi a szösz?

G. D. Bpest. Könnyelmű dolog. Ezt későbbre nem fogadjuk el.

F. S. Newyork. Levelét várjuk.

Egy ügyes fiú nyomdász-tanoncznak

— fizetéssel —

azonna! felvétik:

lapunk kiadóhivatalában.

235—1914 végtr. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881 évi LX. t.-cz. 102. §-értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bpesti k. és v. kir. törvényszéknek 1913. évi 194030 számú végzése következtében Dr. Szirmai Manó bpesti ügyvéd által képviselt Frankel Vilmos bpesti lakos javára 146 K. s jár erejéig 1914. évi jan. hó 16-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 3100 kor.-ra becsült következő ingóságok, u. m. 1 cséplőszekrény és 1 lokomobil nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróság 1913-ik évi V 6123 számú végzése folytán 146 K. tőkekövetelés, ennek 1913. évi nov. hó 15 napjától járó 6 százalék kamatai, egyharmadszázalék váltódíj és eddig összesen 41 kor. 10 fill.-ben bírósággal már megállapított költségek és 2 kor. árverés kiütésdíj erejéig M.-gergén leendő megtartására 1914. évi április hó 24-ik napjának délelőtti 11 órája határidőül kitűztik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokra mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna. ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény, 1914. évi március 28-án.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

"Eternit"-pala árusítás.

Telefon 117.

Értesítés.

Telefon 117.

Van szerencsém szives tudomására hozni, hogy **Balassagyarmaton a Soltovszky-úton a Schwarcz Mór-féle telepen, a vasútállomás közelében,**

cementárú-gyárat-, mész- és építkezési anyag kereskedést nyitottam.

Raktáron tartok: elsőrendű portland-, román- és heocsini cementet, elsőrendű darabos- és oltott meszet, a felső gallai- és dorogi telepekről, carbolineum kátránylemez, kátrány hő- és izoláló lemezt, stuktur-nád, gipsz, tetőcserep, műpalát, továbbá cementlapok, cementcsövek, kútgyűrűk, etetővályuk, csőpögtetők, stb. az építészeti szakba vágó anyagokat nagyben és kicsinyben.

Azon kellemes helyzetben vagyok, hogy bármely más céggel felvehetem a versenyt, ennek folytán kérném szives jóindulatával, szükség esetén nagybecsű bizalmával megtisztelni sziveskedjen.

Kiváló tisztelettel **GANSEL MÁRTON.**

Soproni cserep lerakat.

SCHLESINGER A. FIA

FINOM ÚRI-SZABÓSÁGA, ÚRI- ÉS NŐI-DIVATÁRU KERESKEDÉSE ÉS TEMETKEZÉSI VÁLLALATA

Szécsény, Nógrádmegye.

Dús választéku raktárt tart: ércz- és fakoporsókból, gyászkoszorúkból és az összes temetkezési cikkekből.

Édes tejszínből készült

**tea-vaj és
félementháti sajt**

(Szécsényi gyártmány)

kapható:

Schlesinger A. Fia cégnél
Szécsényben.

ULIP ISTVÁN

elővirág-terme

LOSONCZ, Rakóczi-utca 18 sz.

— TELEFON-SZÁM: 123. —

Izléses munkáért többszörösen első díjjal kitüntetve.

Legjobb elővirág bevásárlási forrás!

Műkoszorúk és szalagok raktáron tartatnak.

Megrendelések helyben: Glattstein Adolfnál.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája,

könyv, írószer- s papirkereskedése

M. kir. dohány- és szivar-árudája.

a „Szécsényi Hírlap“ kiadóhivatala.

SZÉCSÉNY, (NÓGRÁDMEGYE) RAKÓCZI-ÚT 565.

Készít minden néven nevezendő

könyvnyomdai munkákat díszes, pontos és gyors kivitelben bámulatos olcsó áron.

Videki megrendelések a legrövidebb idő alatt teljesítetnek.

Állandó raktár: mindenféle papírosokból, rajz- és írószerekből, ügyvédi-, közigazgatási- s különböző hivatali nyomatványokból.